

[Elisabeth Bruun Olesen]

og som vel at mærke har to mindretalsudtalelser, der trækker totalt i forskellig retning – med et Radikalt Venstre, der på den ene side ønsker en individuel ret, og andre, der på den anden side ønsker en kollektiv ret – vanskeligt, skønt ordene på papiret kan se meget pæne ud, nogen sinde i virkelighedens verden skulle kunne blive til noget reelt. Det skal VS ikke beklage, som jeg har sagt før.

Debatten om ØD og OD har aldrig nogen sinde fået en folkelig opbakning. Men alligevel må ordene have fået en politisk parlamentarisk positiv klang i en eller anden forstand, når man nu kan se, at en borgerlig regering i den offentlige debat ønsker at lancere disse forslag som noget, der kunne anses som begyndelsen til en form for overskudsdelingsreform. Jeg har selv med min bedste vilje svært ved at se, hvad dette her overhovedet har med overskudsdeling at gøre. Dybest set handler det bare om, at nogle lønmodtagere – hvis arbejdsgiveren da ellers vil – får lejlighed til at få nogle aktier; det vil sige, de får lejlighed til, sådan som konstruktionen er, at få del i en skattefidus, som er et negativt ladet ord, hvorfor hr. Niels Helveg Petersen gør meget ud af at sige, at han meget bedre kunne lide ordet tilskyndelse. Det er et andet ord for det samme indhold, nemlig skattefidus.

Man kan ikke komme uden om, at andre lønmodtagere – dem, der ikke får aktierne, samt skatteydere som bistandsklienter, pensionister osv. – kommer til at betale for dette her via nogle forøgede skatter, fordi det provenutab, som regeringen selv siger kommer, de 600 mill. kr. om året, selvfølgelig skal ind på en eller anden måde, og det bliver vel ved en øget skattebetaling for dem, der ikke kan få de aktier. Det vil sige, at de 7 pct., som regeringen selv mener det drejer sig om, kan mærke sig på bekostning af de mange andre.

Dernæst sagde hr. Niels Helveg Petersen, at han håbede da, at andelsselskaber også kunne finde på en eller anden form. Hvad så med alle de mange enkeltmandsejede virksomheder, vi har i Danmark? I virkeligheden er det fuldkommen forfejlet at tro, man kan sprede ejendomsretten på den måde.

Den konstruktion, som ændringsforslagene er mundet ud i, mener vi er dybt umoralsk og forkastelig, og derfor kan vi selvfølgelig ikke støtte de ændringsforslag, som handler om den del med aktierne, hvorimod vi kan

støtte forslaget om at nedsætte kravet om antallet af medarbejdere fra 50 til 35, for at der kan kræves repræsentanter i bestyrelsen, selv om vi for så vidt ikke nærer nogen speciel illusion om, hvad de repræsentanter kan udrette i virkelighedens verden.

Vi skal imidlertid ikke afholde de ansatte, som mener, at de vil gå ind i bestyrelsesarbejdet, fra det – ja, vi håber endda på, at de kan få noget godt ud af det til gavn for de ansatte. Derfor mener vi selvfølgelig også, at ansatte i mindre virksomheder skal have muligheden for det. Derfor kan vi støtte den del.

Dohrmann (FP):

Det tjener absolut ikke den såkaldt borgerlige regering til ære, at den nu gennemfører det, som Socialdemokratiet har kæmpet for i mange år.

Det startede med en diskussion om noget, man kaldte ØD. Der har været foretaget flere undersøgelser, også blandt LO-medlemmerne, som alle klart har vist, at det absolut ikke var noget, lønmodtagerne var interesserede i.

I dag er det således, at enhver virksomhed samt dens medarbejdere frivilligt kan indgå overenskomster om, at lønmodtagerne kan købe aktier; de kan faktisk alt, hvad de har lyst til.

Nu vil regeringspartierne så under påberåbelse af en frivillig ordning gennemføre det foreliggende, men der er jo intet, der er lettere for en eventuel anden regering end at ændre nogle småting i disse forslag, og så har vi lige præcis det, som Socialdemokratiet har kæmpet for i mange år, men som de aldrig hverken her i Folketinget eller blandt deres egne medlemmer har kunnet finde et flertal for.

Vi stemmer selvfølgelig imod forslagene, og det gør vi, ikke fordi vi mener, frivillige ordninger er en dårlig idé, men fordi man gennemfører nogle ordninger, som andre skal betale for, uden samtidig at fremsætte forslag om, at de manglende skatteindtægter skal spares på andre områder. Nej, man deler ud, og man fortsætter den linje, vi har set først og fremmest i de sidste to år, nemlig den socialdemokratiske politik.

Skulle der som sagt inden for de nærmeste år komme en regeringsændring, således at der lige pludselig sidder en anden arbejdsmi-